

Ze zápisníku dobrodruha aneb lekce lži- demokracie v praxi

Je 12. listopadu 1982 a třídní učitelka si k sobě zve moje rodiče. Jak vyplývá z následujícího sledu událostí, některý ze spolužáků se jí totiž svěřil, že jsem prohlásil „konečně chcípnu Brežněv“. Tato událost a tento vzorec chování některých lidí mě ostatně bude provázet životem dál. Dopadlo to tak, že už se to prý nemá nikdy opakovat, nebo bude zle. Jak hluboce se toto varování nesetkalo s účinkem, se ostatně ukázalo v budoucnosti.

Je začátek roku 1988, na obraze Husáka ve třídě začerňuji funkci „Generální tajemník...“, protože jím už není. Opět problém. Tentokrát malinký.

Je říjen 1988. Tuhle zimu začíná mrznout opravu brzo. Jenže právě onoho dvacátého osmého, kdy jsem si myslel, že v Praze na Václaváku pořádně vymrznu, jsem si spíš než to pěkně zasportoval, přesněji řečeno zasprintoval. Ještě předtím jsem ale dostal jednu obuškem přes záda. To bylo v pohodě, protože jeden kamarád, který neběhá tak rychle, měl větší smůlu - sebrali ho. Jinak dav shromážděný na místě skandoval různá hesla, až později jsem pochopil, že některým jiným, kdo se, nejenom s ohledem na věk, v těchto záležitostech angažovali o poznání více, šlo i o něco jiného, než o ta před chvílí zmiňovaná hesla. Jen přeskočím, nikdy, a to jsem se zúčastnil prakticky všech demonstrací od října 1988 až do převratu, jsem na těchto demonstracích neslyšel zaznít „Havel na Hrad“. Asi jsem špatně poslouchal, anebo holt nebyl na těch správných místech.

V období tzv. Palachova týdnu v lednu 1989 a těsně po něm zaznívala hesla týkající se již zmiňované osoby. Dav skandoval „Pust'te ho“. Ten za čas odvolal a pustili ho. Jenže celá tahle hra, jak jsem zjistil až časem, se odehrávala někde úplně jinde než na ulici. Ta posloužila jen jako kulisa, někdy možná dokonce i jako katalyzátor. Nic víc. Proč to říkám? Zajímavý je Jakešův projev, kde ono zmiňované „Havel na Hrad“ zazní, což minimálně naznačuje, že šlo o úplně jinou hru, kterou nehráli prosťáčci z ulice.

Palachův týden. Tady začalo být skutečně husto. Myslím tím na ulici, v zákulisí to zřejmě vypadalo úplně jinak. Nebo ne?

Jsou první zářijové dny roku 1989 a já vidím při běhu třídou Politických vězňů nějakou herečku, no jo, ona je to Bára Štěpánová alias SVS (Společnost za veselejší současnost). Dodnes vidím všechny ty lidi z HOSu a spol. a slyším jejich slova „nejste jako oni“, „zrušte cenzuru“. Musím se jen smát, a to jak jejich řečem, tak i svojí naivitě.

Presto, už tehdy se diskutovalo mj. o tom, proč mají brát někteří lidé (např. horníci) po utlumení těžby nadále „hornické platy“ (něco na způsob dnešní degenerátů z Francie žijící v přesvědčení, že mají nárok na důchod v padesáti).

Koncert Orlíku v tomtéž měsíci byl super, zajímavá zkušenost. I když už tehdy bylo nabíledni, že se tam stahuje

i kdejaká lůza. Diskutovala se i další soudobá témata. Nicméně už i tehdy se mi něco líbilo a s něčím jsem nesouhlasil.

Říjen byl ale spíš křečí bolševického režimu a pak přišel „listopad sametových slov a nikdo náhodě nic nenechal“. V metru vidím mezi mnoha letáky nalepenými na všemožných místech i tento nápis psaný rukou na papír: „Jsi Čech a toho si važ“. Aspoň někdo uvažuje podobně, říkám si.

V lednu či únoru 1990 vidím u někoho na klopě „FUCK O F“, no vida, tak už někdo něco vyčítá Havlovi, že by spolupráci s komunisty? V únoru se mi též dostává k uchu informace, že si to pár lidí chce jít vyříkat s překupníky. Nakonec celá tahle akce trvala dlouho přes měsíc a byly toho plné noviny. Stačí dohledat starou Večerní Prahu.

1. května 1990: kamarád pořádá „Akci za bílou Prahu“, asi aby bylo čisto nebo co. Každopádně to proběhlo úplně v klidu a zajímavé počteníčko přináší tehdejší Reflex, vřele doporučuji.

Koncert Orlíku v hotelu Tichý. Vidím tam jednu dost potetovanou osobu, později tetování dohnal až k dokonalosti, to už jako vysokoškolský pedagog, malíř a skladatel. Po koncertu se jde do Prahy, pomalu náš míjí policejní vůz s otevřeným okénkem. Samopaly z něj míří směrem k nám. Nic se nakonec nestalo.

Květen 1991: nacházím ve schránce zvací dopis. Údajně k podání vysvětlení. Půjdu tam a ptám se oč jde. Vysvětlení se týká následujícího: Jaké máte názory, s kým se stýkáte, koho znáte, kdo kdy a kam chodívá atd., prostě stará známá písnička. Povídám, že mám názory normální, nic nelegálního nedělám a na jména moc paměť nemám. Velmi zvláštní v roce 1991.

Je 8. srpna 1991 a já stojím večer před budovou televize na Kavčích horách. Kousek ode mě stojí Sládek. Je tu pár tisíc lidí. Televize vysílá lži, polopravdy a spoustu věcí zamlčuje, nic nového pod sluncem. Někdo má rádio, slyší co hlásí Český rozhlas. Pár pěkných lží o tomhle shromáždění. V tom najednou přichází jakýsi redaktůrek z Českého rozhlasu. Ptáme se na jméno, Alexandr Pýcha, další z řady hajzlíků. Pak stal dokonce šéfíkem, teď má zas teplý flek zpravodaje ČR v USA. Pan Pýcha řekl a slíbil, že v dalším zpravodajském vstupu bude on a dá věci do pořádku. Po čase se z rádia ozval jakýsi A. Pýcha a lhal a lhal ještě mnohem víc než jeho předchůdci.

1. ledna 1993 00:00 hod. - na pod Svatým Václavem se skanduje Čechy Čechům, velmi dobrý moment. Viděl jsem to od té doby párkrát v televizi.

Nejmenovaný den roku 1996: Říkám si, že zajdu na chvíli do hospody. Sedíme u stolu, cca 12 lidí. Po hodině něco zaslechnu, příští se jakýsi nepovedený model. K tomu pár dalších kšichtů a taky pár slušně ozbrojených zakuklenců. Všichni půjdete s námi, policie. Celá hospoda čumí a nechápe. Tak jo, oněch 10 nebo 12 lidí jde, venku čeká policejní anton, jeden z nás se do něj nevešel, veze se přímo s nimi Felicií. Po třech hodinách jdu k výslechu. Ještě předtím, jako že vyfotíme si vás. Když nebudete souhlasit, necháme si vás tady kvůli maření vyšetřování, a tím pádem si vás pak stejně vyfotíme. Demokracie začíná vystrkovat růžky. Tak tohle jsou ta „jejich“ lidská práva, už vím.

Dokončení na straně VIII.

Dokončení z předchozího strany.

Dotazy byly téměř totožné jako před pěti lety. Koho znáte, kdo se jak jmenuje, jakou má kdo přezdívku, kdo kde bydlí, jaké máte názory, kdo má jaké názory, kam chodíte do hospody, kde pracujete, kde pracují ostatní. Na to se ptám já. Proč jsem tady? Proč jsme tady? Jste podobný popisu podezřelého, ale jste tu jako svědek. Aha, takže 12 lidí za jedním stolem je podobných 12 nějakým podezřelým, a oni to věděli dopředu, protože si nás zvenčí ani nepohlídli. A navíc si pro „svědky“ přijeli. Odpovídám tak jako před pěti lety. Když nám neřeknete aspoň jedno jméno, nepustíme Vás. Takže oni si všech 12 legitimují a chtějí od ostatních povědět jména druhých. Začíná můj vhled do práce politické, možná snad i tajné, policie. Tentokrát prosím i o kopii protokolu. Jestli ho chcete, necháme si vás tu 24 hodin, zkusíme i děle. Když ho nebudete chtít, pustíme vás po výslechu. Potřebuji jít do práce, ale i tak mi v tu chvíli možná ještě ne úplně dochází, co se tady děje, co se to tu právě rodí za režim.

Stojím po půlnoci na autobusové stanici společně s mým předřečníkem, který tu čeká už skoro hodinku, a čekáme na dalšího z výslechu. Najednou přijde další ksindl a povídá, jestli neodjedete tímhle autobusem, co právě zdáli přijíždí, sebereme vás a necháme si vás tu přes noc. V tu chvíli už vím, že každý, kdo porušil zákon v tu chvíli platný, se z toho jednoho dne, dřív nebo později, bude zpovídat. Odjždíme nočním autobusem.

Stane se pak ještě mnoho a mnoho další věci, bezúhonným klukům prohledají byty, zabaví knihy, třeba Dějiny světa, a nikdy nevrátí. Dalším je vrátí po měsících nebo letech. Chodí za zaměstnavateli a říkají, víte, co je váš zaměstnanec zač, jaké má názory? Teď je řeč o bezúhonných lidech. Ale i kdyby tomu tak nebylo (bezúhonnost), nesejde na tom. Odsoudí lidi, za názor, za vyslovení vtipu - a to natvrdo, žádná podmínka. Zavře se poslanec za projev na půdě parlamentu. A ejhle, Havel je v tu chvíli zvolen o jeden hlas. Další poslanci nechtějí ubrat nic ze své imunity, protože by pak nakonec tím mohlo být omezeno to nejdůležitější, imunita projevů na půdě parlamentu, říkají. A to říkají úplně stejní bastardí, kteří přímo chtějí zatčení svého kolegy za vyřčené slovo.

28. listopad 1997: V televizi vystupují jacísi dva šašci a já si říkám, že bude hůř než bylo dosud. Události dalších deseti let mě o tom v principu utvrdí.

Když na jaře 1999 teroristi zaútočili na Jugoslávii, už jsem věděl, že plutokracie (a je v podstatě jedno, zda to nazveme zednáři, zloději, mafie nebo židle) tahá za nitky. Lže a dezinformuje, rozděljuje, manipuluje, vraždí, krade. A pozor, proč si nevzít jeden příklad, a až se bude lámat chleba, na teroristy se nebudou vztahovat Ženevské konvence.

28. říjen 1999 - na demonstraci nacionalistů plamenně řeční člověk, který o šest sedm let později přirovnává zelené k bojovníkům proti komunismu a totalitarismu, zastává se feťáků, co si to jako policie dovoluje bránit jim v ničení cizího majetku. Shromáždění přihlíží skupinka farizeů, Pithart, Cakl, Gál, atd. Svět je někdy dost složitý, někdy velký, někdy zas moc malý.

Před demonstrací kontrolují příslušníci policie doklady všem, nebo téměř všem příchozím, a také si vše řádně zapisují. Holt demokracie se neobejde bez seznamů nepohodlných osob, kteří nic nezákonného nedělají, jen jsou jaksi jiní v tom, že nepoklonují soudobému teletí. Ani vzhledem, často ani ne názory, ale potenciálem mít jiný

názor. Nezákonně, ba protiústavní jsou právě tyto seznamy a toto počínání. Dnes se prý tzv. otevřou hranice, a seznamy se proto ještě dále rozpracují a zdokonalí.

Březen 2003: Přejete si vybudovat nekonečnou základnu jakýchsi rádobyteroristů a bordel nad bordel. Přejete si barel ropy za 100 dolarů, přejete si utratit stovky miliard dolarů z kapes daňových poplatníků, ba co víc, přejete si prolít krve tisíců svých synů. Přejete si porušit mezinárodní právo, které si neustále sami berete do huby. Přejete si zničit zem, která vám nemůže žádným způsobem hrozit. Dvě třetiny vygumovaných Američanů by odpovědělo ANO. A víte co, dobře vám tak, prasata! Pár pijavic na tom neskutečně vytříská. Ale bohužel vezmete s sebou i spoustu nevinných. Ale co, jsou to je třísky.

Je 1. máj 2004 a my večer v hospodě truchlivě meditujeme. Muselo to být symbolicky 1. máje a ne 1. ledna. To aby všichni věděli, o co v budoucnosti půjde. Jakým směrem máme vykročeno. Doufám, že všichni pochopili, že oním prozatím nevysloveným jsou dvě písmena - EU. Pan Orwell, ať už byl jakým byl a kým byl, se musí smát v hrobě společně s námi.

Je 28. říjen 2007, uplynulo devatenáct let od události z Václaváku. A čtu v novinách, slyším v televizi - policie rozhání „nepovolenou demonstraci“. Přečetl jsem si shromáždovací zákon (zákon č. 84/1990 Sb., o shromáždování občanů). Tam se praví § 1, odst. (4) cituji: „Ke shromáždění není třeba předchozího povolení státního orgánu.“ Konec citace. Na obrazovce se objeví jakýsi ksindl řka: „Podle našeho výkladu tohoto zákona toto shromáždění nepovolíme.“ Objeví se jiný Žid řka: „Porušujte zákony.“ Jiný úchyl praví upřímně: „Shromáždovací zákon se musí změnit. Chceme zakazovat demonstrace, když budeme chtít.“ Takže tento odpad porušuje platné zákony. A nic. Nic se neděje. Cizácká média řvou na tyhle ksindly, že by měli jít proti svým lidem ještě mnohem přísněji, kdejaký donašec si opět buduje kariéru. Když už jsou v koncích, zvou úředníky, aby hledali jakousi „chybu“, kterou může být třeba i provokatér nasazený od nich samých.

A já vám pravím, všem těmhle kanálům, nedopadnete ve své pozemské pouti hezky. Po dvaceti letech jsme tedy došli dost daleko. Kruh se uzavírá. Jsme ve větším problému než předtím. Komunisti alespoň nepředstírali tzv. demokracii. Dnes si ale filosemiti dovolí kritizovat celý svět za to, že porušuje svobodu projevu. Doma ale žádná svoboda už dávno neexistuje. Z tohoto pohledu byla v podstatě devadesátá léta svým způsobem zlatým věkem demokracie. Co tedy se svobodou projevu, která je nedělitelná, protože buď je anebo není, ne jako dnes, kdy žádná není a přitom se halasně hlásá opak? To je otázka. Však my už si jí nějak vyřešíme, nebojte se.

Karel Doležal

Kontakty na Obranu národa
Národní myšlenka (Obrana národa)
PO BOX 18
463 42 Hodkovice n. M.
on@narmyslenka.cz